

Arrest

nr. 340 876 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 april 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B., V.

geboortedatum: X

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Albanië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als

- B., V., geboren op 16.01.1975 te L.
- J., V., geboren te I. op 26.01.1975

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Op 30.01.2024 diende betrokkene bij de gemeente Wemmel een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat zij sindsdien België heeft verlaten. Bijgevolg kunnen we besluiten dat de toegestane maximale duur van 90 dagen op een termijn van 180 dagen ruimschoots is overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig. Bovendien dienen ze eveneens het Belgisch grondgebied te verlaten.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties aangezien het voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“2.2.1. SCHENDING VAN 74/13 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA AFGEKORT: EVRM)

6.

De bestreden beslissing is strijdig met art. 74/13 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu verzuimt verwerende partij rekening te houden met de specifieke situatie van de dochter van verzoekster, met wie zij sedert de geboorte samenleeft en een gezinseenheid vormt, i.e. een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Zoals hoger aangegeven, werd de dochter van verzoekster op Belgisch grondgebied geboren op 18 mei 2000. Zij legde het ganse schooltraject op Belgisch grondgebied af, zowel het kleuteronderwijs, het lager onderwijs als het middelbaar onderwijs.

Zij is thans bijna 25 jaar oud, is nooit in Albanië geweest, kent aldaar geen inschrijving in geen enkel register, en beschikt over geen enkel identiteitsdocument (noch een geboorte-akte, noch een paspoort, noch enige ander stuk....)

E. is m.a.w. de facto en de iure onverwijderbaar van het Belgisch grondgebied.

Waar de bestreden beslissing eerder lichtzinnig betoogt dat de kinderen het Belgisch grondgebied dienen te verlaten, verzuimt verwerende partij aldus rekening te houden met de specifieke positie van E. en haar onverwijderbaarheid.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 74/13 Vreemdelingenwet dient aldus te worden aangenomen.

7.

Gelet op het verzuim van verwerende partij om de specifieke situatie van de dochter te betrekken in de beoordeling, en zondermeer te stellen dat deze “eveneens het Belgisch grondgebied dient te verlaten”, dient ook een schending van art. 8 EVRM te worden aangenomen.

Hoewel de Staat in bepaalde gevallen gebonden is op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003); een dergelijke verplichting geldt niet indien de effectieve terugkeer een schending met zich zou brengen van de artt. 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl. 53, 1825/ 001, p. 17).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan art. 8 van het EVRM evenzeer in rekening worden genomen. (cfr. RvV 11 december 2014, nr. 134 973, overweging 3.3.)

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400):

“(…) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

(...)

De beleidsruimte van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting betreft of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid oom, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of

zou moeten hebben. De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden. (RvS 26 mei 2008, nr. 193.522)

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs – en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- *het voeren van nauwkeurig onderzoek: de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;*
- *een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang;*

In casu ligt allerm minst een nauwkeurig onderzoek voor aangezien – in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing voorhoudt- de dochter van verzoekster het Belgisch grondgebied niet kan verlaten in de gegeven omstandigheden (cfr. supra)

De bestreden beslissing is aldus gesteund op onjuiste veronderstellingen welke het gevolg zijn van een onvoldoende nauwkeurig onderzoek, zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.

8.

Het is ten slotte volstrekt onduidelijk welke andere kinderen in de beslissing worden geïdentificeerd, aangezien enkel E. samen met haar moeder op Belgisch grondgebied verblijft.”

2.2. Verzoekster betoogt in essentie dat geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd omtrent met het feit dat haar dochter, met wie zij een gezin vormt, de facto en de iure onverwijderbaar is van het grondgebied.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich vergenoegt met een blote bewering inzake de onverwijderbaarheid van haar meerderjarige dochter E., zonder daarvoor enig begin van bewijs bij te brengen. Dit klemt des te meer nu het administratief dossier een bevel om het grondgebied te verlaten bevat dat werd afgeleverd aan dochter E., en waarvan E. kennis nam op 4 april 2024. Het blijkt niet dat E. een beroep heeft ingediend tegen dit bevel en verzoekster voert dit ook niet aan, laat staan dat ze het aantoonde. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan dochter E. werd afgeleverd is dus definitief in het rechtsverkeer, en het valt niet in te zien waarom het niet zou zijn aangevochten door de E, als rechtsadessaat, indien zij van oordeel was dat het onwettig was, of niet uitvoerbaar.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte zou zijn gesteld dat haar kinderen meerderjarig zijn en eveneens het grondgebied moeten verlaten zodat er van een verbreking van familiale banden geen sprake is. Zij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog stelt dat het volstrekt onduidelijk is welke andere kinderen in de beslissing worden geïdentificeerd, aangezien enkel E. samen met haar moeder op het grondgebied verblijft, toont zij niet aan dat deze materiële vergissing een determinerende impact heeft gehad op de besluitvorming. Zij heeft dus geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van dit middelonderdeel.

Een onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen is niet aangetoond.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS